

Italijanska škofovska konferenca

**PISMO
ISKALCEM BOGA**

Družina
Ljubljana
2011

**Italijanska škofovska konferenca
Škofovska komisija za verski nauk,
oznanjevanje in katehezo**

PISMO ISKALCEM BOGA

PREDSTAVITEV

Pismo iskalcem Boga je bilo napisano na pobudo Škofovske komisije za verski nauk, oznanjevanje in katehezo pri Italijanski škofovski konferenci kot pripomoček za osebno duhovno branje, pa tudi kot izhodišče za pogovor ob začetku prvega oznanila vere v Jezusa Kristusa znotraj poti vere (itinerarija), ki bi lahko uvajal v krščansko izkustvo v Cerkvi. Stalni svet škofovske konference je potrdil objavo besedila na svojem zasedanju od 22. do 25. septembra 2008.

Pismo, ki je sad skupnega dela škofov, teologov, pastora- listov, katehetov in izvedencev v komunikologiji, se obrača k »iskalcem Boga«, k vsem, ki iščejo podobo živega Boga. To so verniki, ki napredujejo v spoznanju krščanske vere na teme- lju vedno novih vprašanj, prav tako tisti, ki ne verujejo, ven- dar čutijo pomembnost vprašanj o Bogu in zadnjih resnično- stih življenja. Pismo želi spodbuditi pozornost in zanimanje tudi pri tistih, ki se ne prištevajo med iskalce. Izražamo jim globoko spoštovanje njihovega osebnega prepričanja, z izrazi prijateljstva in naklonjenosti do vseh.

Besedilo izhaja iz vprašanj, s katerimi se srečuje veliko ljudi, nato predloži krščansko oznanilo in odgovarja na vpra- šanje: kje in kako se srečati z Bogom Jezusa Kristusa? Pismo

Prvi del

VPRAŠANJA, KI NAS POVEZUJEJO

V prvem delu se želimo zazreti v srce človeka, ki presega vidne zaznave. Tako lahko prepoznavamo splošno pričakovanje nečesa – ali Nekoga – , komu smemo zaupati hrepenenje po sreči in svojo prihodnost, ker je zmožen pokazati smisel, da bo naše življenje uspešno in ga bo vredno živeti.

Ne smemo prezreti, da ta sen o sreči in prihodnosti doživljamo na zelo različne načine, ki jih imenujemo z različnimi imeni. Prizadevati si moramo, da jih bomo prepoznali in obravnavali kot konkretna vprašanja. Izbrali smo tista, ki presegajo dogajanja, osebe, izkušnjo veselja in omejenosti, kot vprašanja, ki jih lahko prepoznavamo v življenju vsakega človeka.

Gre za vprašanja, ki zadevajo naše bivanje, našo usodo in smisel tega, kar smo in kar počnemo, prav tako tega, kar nas obdaja. Če se hočemo resnično soočiti s temi vprašanji, se moramo pogumno zavzemati za iskanje resnice in svobode srca in razuma. Kot Jezusovi učenci lahko v teh in tako različnih pričakovanjih prepoznavamo človekovo globoko vprašanje po srečanju z Bogom, ki nam ga je razodel Jezus.

1. SREČA IN TRPLJENJE

Ljudje smo strastni in nikoli potešeni iskalci sreče. Ta nemir nas združuje. Zdi se, da je to najmočnejša in najbolj enovita razsežnost našega bivanja, prostor srečevanja in medsebojnega zblíževanja naše različnosti. Res ne more biti drugače: naše vsakdanje življenje je prostor, ki ga žeja po sreči. Prične se s prvim življenjskim vdihom in konča s poslednjim. Na potovanju od rojstva do smrti smo vsi iskalci sreče.

To skupno izkustvo se kaže na tisoč različnih načinov. Drug drugega prepoznavamo kot hrepenečega po sreči. Toda, kakšno srečo in kako jo iščemo, kaj nam srečo zagotavlja, kakšno vlogo imajo drugi pri našem strastnem iskanju sreče?

Nekateri obsojajo krščansko tradicijo, češ da je nasprotovala hrepenenju po sreči, da je bila predvsem usmerjena v prihodnost, zanemarjala pa sedanost. Občasno so očitali verujočim v Kristusa pretirano ceno, ki so jo morali plačati za zagotovitev sreče, ali so si očitali razne oblike odpovedi, celo mazohizem, ki so jih predstavljali kot pogoj za dosego sreče. Nekateri so celo prišli do odločitve, da morajo človeka osvoboditi Boga, da bi mu tako vrnili pravico so sreče.

Takšna dejanja nas izzivajo in nam s tem, da v koreninah človeškega izkustva odkrivamo podobo Jezusa Kristusa, pomagajo odkriti podobo Boga, ki ljubi življenje in človekovo srečo. Sicer pa vprašanje razmerja med življenjem in srečo ni le zadeva verujočih. Kdor ljubi življenje in išče trajno veselje zase in za drugega, se ne bo nikoli zadovoljil z dosežki, ki povezujejo srečo samo s posedovanjem in z doseženim, z močjo in užitkom, z osebno ali skupno sebičnostjo.

Izkušnja človeške krhkosti

Kot verujoči smo deležni neodpovedljivega prepričanja, ki izhaja iz krščanskega izkustva. Na tem temelju se srečujemo s tistimi, ki dajejo prednost življenju in ne smrti ter iščejo srečo kot globoko kakovost življenja samega. Življenje je

3. DELO IN PRAZNOVANJE

Delo je pravica in odgovornost. V delu se izraža naše osebno dostojanstvo, smisel in kakovost našega življenja, vsakdanje vzpostavljanje razmerja z drugimi. O tem smo prepričani in ne potrebujemo nikogar, da bi nas na to spomnil. Zaskrbljeno in očitajoče opazujemo ljudi, ki neradi delajo. Razumemo težave in končno tudi dramo tistih, ki ne najdejo dela. Zanikanje pravice do dela, zaradi česar trpi toliko mož in žena našega časa, zlasti pa številni mladi, nas ne more pustiti neprizadetih.

Kot učenci Jezusa, Božjega Sina, ki je »s človeškimi rokami delal, s človeškim srcem razmišljal, s človeško voljo deloval, s človeškim srcem ljubil« (Pastoralna konstitucija Cerkev v sedanjem svetu, 22), priznavamo delu veliko dostojanstvo in globok pomen. Zato se sprašujemo o njegovem pomenu, da bi globlje doumeli to pomembno razsežnost našega bivanja in pričakovanj, ki jih prinaša s seboj.

Zakaj delamo?

Delu posvečamo velik del življenja. Če ne vidimo smisla dela, izgubimo tudi smisel življenja. Izhajamo iz izkustva in modelov družbenega tkiva, v katerih so delo oteževale nečloveške razmere: bilo je škodljivo za zdravje, nevarno, z nesprejemljivim delovnim časom, slabo plačano. Gotovo so se danes nekatere stvari spremenile, čeprav ne vedno in ne za vse.

Pojavljajo pa se nova vprašanja, povezana z globalizacijo, s preseljevanjem, konkurenco, težavami podjetij, sedanjimi gospodarskimi krizami. Zvišala se je srednja raven dobrin, hkrati pa se je razširilo območje revščine in izključenosti. Velik tehnološki napredek marsikdaj v delavcih sproža negotovost glede delovnih mest in usode poklicnega dela. Tako smo priča vedno večjemu pomanjkanju pravičnosti in izgubi dostojanstva.

Kakšno naj bo okolje, v katerem delamo, da ne bomo postali sužnji dela, kako naj se v delu izraža in uveljavlja dostojanstvo osebe? To sprašujemo s tesnobo tistega, ki ni zado-

5. BOG KOT IZZIV

Naše bivanje se sooča z vznemirljivimi osebnimi in skupnimi vprašanji. Pomudili smo se pri nekaterih izmed njih. Ali v korenini teh vprašanj, tistih, ki nam prinašajo svetlobo, in tistih, ki nas puščajo v temi, lahko najdemo skupno točko, nekakšno obnebe, ki je sposobno rešiti ta zamotani vozeli človeške avanture?

Zdi se, da je v korenini vsakega človeškega bivanja danes še posebej pereče vprašanje smisla in upanja, ker so se končali časi, ko je kulturno in družbeno okolje preprosto predlagalo pomen bivanja. Postali smo zrelejši in hkrati vedno bolj osamljeni. Zdaj je treba povezati delce, kot kamenčke v mozaiku.

Mnogi so razočarani in živijo iz dneva v dan, kakor da je iskanje smisla življenja in skupnih obzorij nekaj nepomembnega. Drugi si zastavljajo to vprašanje šele v mejnih trenutkih življenja, potem pa nanj brez kake večje zaskrbljenosti spet pozabijo. Kristusovi učenci, ki verujemo v življenje in ga ljubimo, se ravno na tej ravni čutimo izzvane glede svoje istovetnosti. Beg pred iskanjem smisla ali razočaranje zaradi pomanjkanja upanja je ububožanje kakovosti našega življenja in življenja drugih.

Onkraj vprašanj smisla in upanja

V bistvu vprašanja smisla in upanja je nekaj, kar nas usmerja v skrivnost: Bog, kdo si in kje bivaš? Kako moremo spoznati tvojo podobo? Ne gre za vprašanje, ali Bog obstaja ali ne. Tudi ne gre za ugotavljanje navzočnosti ali ne-bivanja nekoga, ki je daleč, da bi preišljevali o stvareh brez prepira in prizadetosti.

Vprašujemo se o Bogu, ko doživljamo strašne stvari, ki niso odvisne od neke samovolje. Tedaj rečemo: Kdo si? Kje je tvoja ljubezen, če toliko nedolžnih joka in niti ne vedo, koga naj obsojajo? Po tem se vprašujemo, ko se odločamo, da bomo – vrženi med sanje in stvarnost – vzeli usodo v svoje roke. Kdo sem jaz, ki sem samemu sebi čedalje večja neznan-

Drugi del

UPANJE, KI JE V NAS

V prvem delu *Pisma* smo poskušali doumeti pričakovanje in upanje mož in žena, naših sopotnikov v življenju, in prepoznati kot »rdečo nit« vprašanje o smislu življenja in zgodovine. Poskušali smo razložiti to, kar živimo bodisi spontano bodisi v naglici. Odkrili smo, da vsi pričakujemo tistega, ki nas bo sprejel in pokazal na razlog našega upanja.

Kdor ima izkustvo vere, priznava, da nas je ta, ki ga pričakujemo, pripravljen razumeti, sprejeti in podpirati. Ta nekdo ima ime in podobo: to je Bog, ki je v Jezusu Kristusu blizu vsakemu človeku. Naš odnos z Bogom daje smisel našemu življenju na svetu. Kakor se dogaja pri vsaki lepi in pozitivni izkušnji, čutimo potrebo, da jo v imenu človeškega bratstva povemo drugemu, kajti možnost za srečanje z Bogom v Jezusu Kristusu je upanje za vse.

Jezus kliče vse, ki ga priznavajo kot Kristusa in Gospoda, naj pozorno in spoštljivo poslušajo vprašanja, ki prihajajo iz src mož in žena: *»Katerega očeta med vami bo sin prosil za ribo in mu bo ta namesto ribe dal kačo? Ali ga bo prosil za jajce pa mu bo dal škorpijona?«* (Lk 11,11–12) Če nismo slišali ali prav razumeli pričakovanja teh, ki iščejo Boga, se je to zgodilo zaradi naše čezmerne gotovosti ali zaradi naglice, da bi povedali to, kar nam je pri srcu.

Mnogim možem in ženam, ki iščejo upanje za svojo življenjsko pot, želimo sedaj sporočiti izkušnjo, ki smo jo imeli in jo še imamo z Jezusom. On je edino ime, ki nam vliva upanje in življenje. Besede, ki jih predlagamo, so – poleg naše izkušnje z Njim – tudi sad preteklosti (zgodovine) mnogih ljudi, ki so pred nami srečali Boga v Jezusu Kristusu. Za vse te pričevalce je Jezus oseba, ki je živela v človeškem telesu v negotovosti in nemiru, ki ga mi odkrivamo v sebi. Ta Jezus

6. JEZUS

Krščanska vera ni eden izmed številnih pogledov na svet niti ena izmed razlag osebne in skupne zgodovine. Za kristjana je vera srečanje z Jezusom iz Nazareta, ki so ga ljudje obsodili na smrt na križu, vendar ga je Bog obudil od mrtvih in s tem obrnil smrtno obsodbo.

Srečanje s Kristusom, ki so ga prvi učenci prepoznali in oznanjali kot Mesija in Gospoda, je rodilo in hranilo njihovo vero vanj. Pričevanja vseh drugih verujočih v Jezusa nas podpirajo v prizadevanjih za sprejem tveganja za odločitev, ki preveva naše bivanje. V osebi in dejanjih Jezusa Kristusa je oddaljeni in nevidni Bog postal viden vsakemu človeku v docela nepričakovanem in zastonjskem daru ljubezni. Ko zremo podobo Jezusa in poslušamo njegove besede, odkrivamo, kdo smo, globoko prepoznavamo, kaj je prvi izvir našega bivanja in h kakšnemu cilju je usmerjeno naše življenje.

S pogumom, pa tudi s strahom se spomnimo svojega prepričanja: resnice razlagamo, z ljudmi se srečujemo; o teorijah razpravljamo, ljudje se prepoznavajo in drug drugega izbirajo. Tudi sami se sprašujemo, ali se lahko danes srečamo z Jezusom iz Nazareta, kot se je dogajalo pred 2000 leti možem in ženam v galilejskih vaseh in v Jeruzalemu. Ali lahko mirno rečemo, da je Jezus v svojem zemeljskem življenju doživel nekaj podobnega našemu današnjemu življenju? Ali je mogoče vzpostaviti stik z Jezusom, ki je živel v drugačni kulturi in v prepletanju razmerij v povsem drugačnih razmerah od naših?

Srečanje z Jezusom

Glede na čas in prostor nam je Jezus iz Nazareta oddaljen. Vendar smo kristjani prepričani, da ga lahko prepoznavamo kot sodobnika v našem življenju in v našem nemiru, da tako lahko opravičimo svoje zaupanje vanj, vedoč, da je tega vreden. Lahko ga srečamo v njegovih pričevalcih. Oddaljenost med Jezusom in nami je izpolnjena predvsem s pripovedjo tistih, ki so ga srečali pred nami. Gre za pripoved, ki je prišla

7. KRISTUS

Po pričevanju evangelijev in Pavlovega Prvega pisma Korinčanom (prim. 1 Kor 5,7) je bil Jezus obsojen na smrt na križu v času hebrejske velike noči, na pomlad leta 30 po krščanskem štetju. Po Kristusovi smrti so njegovi učenci dali nov pomen obhajanju velike noči: namesto praznovanja, ki označuje rešitev Izraelcev iz Egipta, je v ospredju Jezusova zmaga nad smrtjo. Javno priznavajo, da je Jezusa iz Nazareta, ki ga je rimski prefekt Poncij Pilat obsodil na smrt na križu, Oče pa ga je obudil od mrtvih. Zahvaljujoč temu dejstvu, prihajajočemu od zgoraj, apostoli javno priznavajo, da je Jezus – Kristus (Maziljenec), tisti, ki ga je Bog »posvetil« (mazilil) in izvolil, da bi rešil svoje ljudstvo; on je Gospod vseh ljudi.

Na ravni zgodovinskega dogajanja je Jezusovo poslanstvo polom, kajti na smrt ga je obsodil predstavnik rimskega cesarstva, ki je zavzelo judovsko ozemlje z vojaško močjo. Razlog Jezusove obsodbe, napisan na glavi križa, se glasi: »Jezus, Nazarečan, judovski kralj«. Judovske oblasti se zavedajo pomena tega napisa, kakor ga je hotel Pilat, ki je bil zanje napad na istovetnost svobodnega ljudstva, posvečenega Bogu, njihovemu edinemu kralju. Začetniki gibanja za protirimski odpor, ki se je razplamtel v letih 66–70, so se uprli plačevanju davkov rimskim zavojevalcem prav zaradi tega, ker so bili prepričani, da nimajo drugega kralja razen Boga samega. Za učence je bilo Jezusovo križanje strašna preizkušnja, pohujšanje, pred katerim je naraven odziv beg.

Srečanje z Vstalim

Učenci so premagali pohujšanje nad Jezusovo smrtjo na križu, ki je bila namenjena upornikom in zločincem, s sklicevanjem na pobudo Boga, ki ga je obudil od mrtvih. Vera v vstajenje ni bila tuja judovski miselnosti, ki je bila razširjena med sodobniki. V stiku s perzijsko kulturo so od začetka babilonskega suženjstva v začetku 5. stoletja pred Kristusom oblikovali misel o vstajenju pravičnih, zlasti v zvezi z mučenci, umorjenimi zaradi zvestobe Božjemu zakonu, ki so jo

8. BOG OČE, SIN IN SVETI DUH

Evangeljsko izročilo prinaša vzorec Jezusove molitve, ki se obrača na Boga z besedami, vzetimi iz aramejskega družinskega življenja. *Abba*, to je Oče. Po vzoru psalmov hvali in blagoslavlja Očeta, Stvarnika sveta in Gospoda zgodovine, ki je izvolil »male«, katerim je namenjeno njegovo razodetje, tiste, ki si ne morejo lastiti pravic in privilegijev. Tem se Jezus predstavi kot »Sin«, edini, ki odpira možnost in polno občestvo z Očetom. Pred nastopom grozljive smrti Jezus odkriva izvor svoje svobode Sina v popolni izročitvi Očetu.

V izročilu, ki ga navaja evangelist Luka, je Jezusova molitev, v kateri se zahvaljuje Očetu, da je izbral male, nastala po navdihu Svetega Duha. Ob krstu v reki Jordanu je Božji Duh prišel nad Jezusa in ga spremljal v njegovem poslanstvu, ki ga označuje »krst« v Svetem Duhu. Janez Krstnik je razglasil: »Tisti, ki me je poslal krščevat z vodo, mi je rekel: 'Na kogar boš videl, da se spušča Duh in ostaja nad njim, tisti krščuje s Svetim Duhom.' In jaz sem videl in pričujem, da je ta Božji Sin« (Jn 1,33–34).

Izročilo četrtega evangelija pokaže Jezusa, ki se je na velikonočni večer prikazal apostolom kot vstali Gospod ter jih zavezal, da nadaljujejo delo, ki mu ga je zaupal Oče. Z znamenjem, ki spominja na dogodek stvarjenja prvega človeka, namreč z vdihom oživljajočega Božjega duha, je Jezus posredoval učencem Svetega Duha za službo odpuščanja grehov. Tako je Vstali izpolnil obljubo, dano učencem pred svojo smrtjo, da jim bo poslal drugega priprošnjika (Paraklita), »Tolažnika« in »Branitelja«, Svetega Duha, Duha resnice, ki bo dopolnil njegovo razodetje in pričevanje v svetu. Po pričevanju prvih treh evangelijev je Jezus učencem, ki so deležni njegovega načrta in mu sledijo v preganjanjih, obljubil dar Svetega Duha, ki jim bo dal moč in modrost, da bodo njegovi pričevalci pred učitelji in oblastmi.

Iz Jezusovih besed, ohranjenih in posredovanih v evangelijih, lahko spoznamo, kako je živel globok in edinstven odnos z Bogom, Očetom, na način, ki ga predstavlja kot »Sina«. Ko govori o Svetem Duhu, Jezus priznava, da ta izhaja iz

9. BOŽJA CERKEV

Življenja Troedinega Boga, ki je ljubezen, smo ljudje deležni združeni v občestvu Cerkve. Izraz »Božja Cerkev« ima svetopisemsko izročilo, s katerim označuje judovsko ljudstvo, zbrano pod goro Sinaj, da bi sprejelo dogovor zaveze. V izročilu apostola Pavla je »Božja Cerkev« skupnost krščenih vernikov, razpršenih v manjših občestvih v grško-rimskem svetu. Pisci evangelijev izhajajo iz izkustva Cerkve, rojene ob začetku krščanskega poslanstva, da bi tako našli izvor in razloge v Jezusovih besedah in dejanjih. V evangeljskem izročilu so dvanajsteri apostoli in drugi učenci predstavljali pravzorec (prototip) krščanske skupnosti ali Cerkve, ki so ji namenjeni štirje evangeliji.

Bratsko občestvo

V Matejevem evangeliju Jezus izrecno govori o svoji »Cerkvi«, ki jo bo utemeljil na Petrovi veri. Cerkev je skupnost verujočih, ki priznavajo, da je Jezus Kristus Sin živega Boga. V njej se oblast izvršuje v imenu Jezusa za odrešenje verujočih, ki so med seboj bratje, ker so otroci nebeškega Očeta. Sprejemanje malih, bratsko opominjanje in odpuščanje so temelj odnosov v cerkvenem občestvu. Bog je svoje kraljestvo zaupal Cerkvi in zahteva spolnitev svoje volje, kot je bila razodeta v Jezusu, Božjem Sinu. Cerkev je odprta vsem narodom sveta, poklicanim, da postanejo Jezusovi učenci.

Za Luka, pisca tretjega evangelija in Apostolskih del, je Cerkev »apostolska skupnost«, ker je utemeljena na dvanajsterih apostolih, ki predstavljajo ves Izrael. V življenju in zgodovini izraelskega ljudstva so izpolnjene obljube odrešenja, ki jih je dal Bog izvoljenemu ljudstvu. V moči Svetega Duha so apostoli poslani, naj pričujejo za Jezusa na vseh koncih sveta.

Na binkoštni praznik, to je petdeseti dan po velikonočnem vstajenju, se po daru Svetega Duha, ki ga je obljubil vstali Jezus, Cerkev razodene. Pisec Apostolskih del prikaže njeno idealno podobo. Vsi, ki sprejmejo Božjo besedo, kakor jo

11. MOLITEV

Zakaj moliti? Odgovor je preprost: da bi živeli. Da, da bi resnično živeli, je treba moliti. Živeti pomeni ljubiti: življenje brez ljubezni ni življenje. Je osamljenost, jetništvo in žalost. Živi samo tisti, ki ljubi; ljubi pa samo tisti, ki je ljubljen, ki ga je ljubezen prevzela in prenovila. Kakor drevo ne more dati svojega sadu, če ga niso obsijali sončni žarki, tako se človeško srce ne more odpreti resničnemu in polnemu življenju, če ga ni prevzela ljubezen. Ko molimo, dopuščamo, da nas Bog ljubi in se vedno znova rodimo za ljubezen. Zato, kdor moli, resnično živi za ta čas in za večnost.

Kako moliti?

Mnogi mislijo, da ne znajo moliti. Drugi se sprašujejo, kako moliti. Tudi v tem primeru je odgovor preprost: treba je dati Bogu nekaj časa. V začetku ni pomembno, koliko časa imamo na voljo, ampak da ga posvetimo molitvi v zavesti zvestobe. Pomembno je, da določimo čas, ki ga bomo namenili Gospodu, da smo tej odločitvi zvesti, pa naj potrebo po molitvi čutimo ali ne. Poiskati moramo tudi miren prostor, kjer je, če je mogoče, kako znamenje, ki nas spominja na Božjo navzočnost, na primer križ, podoba, Sveto pismo. Lahko stopimo v cerkev in se zadržimo pred tabernakljem, kjer je v evharistiji navzoč Kristus. Dovolj je, če v tihoti priključimo Svetega Duha, kajti on bo z nami klical »Abba« – »Oče!« Bogu zaupajmo svoje srce, tudi če je vznemirjeno. Ne bojmo se mu zaupati vsega: ne samo težav in trpljenja, greha in nevere, ampak tudi veselje in upanje, tudi upor in nasprotovanja, ki jih nosimo v sebi.

Vse položimo v Božje roke, slavimo ga in se mu zahvaljujmo za njegove darove. Poslušati moramo njegov molk in ne smemo pričakovati takojšnjega odgovora. Pomembno je vztrajati, ne da bi pričakovali, kako bomo Boga doumeli; preprosto mu dovolimo priti v naše življenje, v naše srce, da se bo dotaknil naše duše. V psalmih bomo našli vse, kar bi želeli Bogu povedati; ko bomo poslušali apostole in se bomo

13. ZAKRAMENTI, KRAJ SREČANJA S KRISTUSOM

Morda smo kdaj stopili v kakšno cerkev, da bi tako izpolnili notranjo potrebo. Prostor, čeprav prazen, nas prevzame z neko navzočnostjo in spodbuja k ponotranjenju. Toda vsaka cerkev oživi, ko kamnita stavba postane Cerkev človeških obrazov: »K njemu pridite, k živemu kamnu (...) Tudi sami se kot živi kamni dajte vgraditi v duhovno zgradbo« (1 Pt 2,4–5).

Zato se najpopolnejša podoba Cerkve pokaže na nedeljo, na Gospodov dan in spomin Kristusovega vstajenja, ko se občestvo zbere pri obhajanju evharistije. Nedeljska maša je tedenska zahvala, ki jo vsak vernik izraža za dar vere, ljubezni in upanja, ki je močnejše od smrti. Evharistija, kar izvirno pomeni zahvaljevanje, ustvarja Cerkev in jo predstavlja v njeni različnosti in bogastvu darov, ki jo sestavljajo.

Čudovit okus življenja kot daru

Ko rečemo, da ni več dobrega duha nekdanjih časov, v rešnici ugotavljamo izginotje globokega smisla stvari. Ko jemo kruh, ki diši po peči, in pijemo vino, ki ima okus po grozdju, se nekako vračamo k samemu sebi in k našim odnosom. Če to počnemo pri mizi s prijatelji, se v našem življenju nekaj spremeni.

Jezus je v noči, ko je bil izdan in se mu je bližala smrtna obsodba, brez oklevanja dal znamenja luči nad temo, ki je zajela srca učencev. V dneh, ko so se spominjali, kako je judovsko ljudstvo dobilo svobodo ob izhodu iz Egipta, je pri mizi vzel kruh, ga razlomil, dal svojim učencem in jih povabil, naj ga jedo: to je namreč njegovo telo! Potem je vzel kelih in jih povabil, naj pijejo vino: to je njegova kri. Teh znamenj učenci niso takoj razumeli.

Ko ga bodo videli pribitega na les križa, bodo pričeli spoznavati, da sta razlomljeni kruh in izlito vino preroški znamenji njegovega darovanja. In kakšna korist je od tega? Šele

VERA – BOŽJI IN ČLOVEŠKI KLIC

Spremna beseda

Pismo iskalcem Boga je eden izmed mnogih dokumentov, ki jih je izdala Škofovska konferenca Italije (CEI – Conferenza Episcopale Italiana), v katerih obravnava aktualna verska (cerkvena) in družbena vprašanja. Ta so predmet tako verskega kot moralnega nauka, kakor ga razodevajo človekovo naravno spoznanje (moralni zakon, vest, pridobljene izkušnje), Božje razodetje (Sveto pismo) in nauk Cerkve oziroma cerkveno izročilo. Navajamo nekaj pomembnejših področij: zakon in družina, krščanska vzgoja, šolstvo, označilo evangelija, zakramenti, obhajanje nedelje, Cerkev kot občestvo, kristjani v politiki, kristjani in šport ipd. Nekaj teh dokumentov smo prevedli v slovenščino, kot so npr. Direktorij družinske pastorale (CD 73), Kako oznanjati evangelij v svetu, ki se spreminja (CD 95), Šport in krščansko življenje (CD 120).

Naslovniki Pisma

Naslov dokumenta je aktualen, pa tudi razumljiv in vabljev. V njem se lahko prepoznajo vernik in nevernik, mislec in skeptik, z eno besedo – človek, ki je pripravljen iskati resnico in dopolnjevati svoja spoznanja. Takšna pripravljenost je pogoj za dosledno uresničevanje v življenju. Kdo izmed verujočih ali tudi drugače mislečih bi lahko temu ugovarjal, češ, vernik je že našel odgovor na ta vprašanja. Vero je spoznal kot življenjsko vrednoto in se po premisleku zanjo tudi odločil. Sedaj si prizadeva po njej uravnavati svoje življenje. Ali naj kot »iskalec Boga« stopi korak nazaj in se vnovič postavi v vlogo, ki jo je že prerasel? Takšna miselnost in drža ne izražata ne dinamič-

Kazalo

Italijanska škofovska konferenca	
PISMO ISKALCEM BOGA.....	5
PREDSTAVITEV.....	5
PREDGOVOR.....	7
Prvi del: VPRAŠANJA, KI NAS POVEZUJEJO.....	9
1. SREČA IN TRPLJENJE.....	10
Izkušnja človeške krhkosti.....	10
Kaj je sreča?.....	12
Kaj smemo upati?.....	12
2. LJUBEZEN IN ZMOTE.....	15
Učimo se ljubiti.....	15
Vnovično prerojenje v ljubezni.....	16
3. DELO IN PRAZNOVANJE.....	18
Zakaj delamo?.....	18
Vprašanja in izzivi.....	20
Dostojanstvo delavca in praznovanje.....	21
4. PRAVIČNOST IN MIR.....	23
Mir v našem vsakdanjiku.....	23
Varovanje okolja.....	25
5. BOG KOT IZZIV.....	27
Onkraj vprašanj smisla in upanja.....	27
Možnost vere.....	28
Boj z Bogom.....	29
Vera kot iskanje in mir.....	30
Drugi del: UPANJE, KI JE V NAS.....	33
6. JEZUS.....	35
Srečanje z Jezusom.....	35
Jezusova novost.....	36
Jezusova obsodba in smrt.....	38
7. KRISTUS.....	40
Srečanje z Vstalim.....	40
Vstajenje razsvetljuje Jezusov izvor.....	42
Skupnost Jezusovih učencev.....	43

8. BOG OČE, SIN IN SVETI DUH.....	45
»Jaz in Oče sva eno«	46
En sam Bog.....	46
Sveta Trojica, občestvo ljubezni	47
9. BOŽJA CERKEV	49
Bratsko občestvo	49
Poslanstvo skupnosti	50
Skupnost verujočih v Jezusu Kristusu	50
Skupnost prijateljev in »zaročenka Jagnjeta«	51
10. ŽIVLJENJE V DUHU	53
Kristusov Duh	53
Darovi Duha.....	54
Obljuba polnosti življenja.....	55
Marija, mati upanja.....	56
Tretji del: SREČANJE Z BOGOM V JEZUSU KRISTUSU	59
11. MOLITEV	61
Kako moliti?	61
Pot molitve.....	62
Molitev kot izvir ljubezni	63
12. POSLUŠANJE BOŽJE BESEDE	64
Bog govori.....	64
Hiša Božje besede	65
Sprejemanje besede v tihoti in premišljevanju	66
13. ZAKRAMENTI, KRAJ SREČANJA S KRISTUSOM.....	68
Čudovit okus življenja kot daru	68
Zakramenti in novo življenje v Kristusu	69
14. SLUŽENJE.....	72
Mnogovrstni načini služenja.....	72
Naše vsakdanje življenje kot služenje Bogu.....	73
Sodelavci pri veselju vseh.....	73
Dialog kot način služenja	74
Presegati napor ljubezni	76
15. VEČNO ŽIVLJENJE.....	78
Zadnje in predzadnje upanje.....	78
Končna usoda.....	79
Literatura za vsebinsko poglobitev Pisma.....	82
Rafko Valenčič, Vera – božji in človeški klic	83